Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 30 Cts

VIJFDE JAARGANG

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

16

DE MYSTERIEUZE MAHUKITAH

(Zie blz. 7.)

HOU JE VAN KONGO?

ZO JA, GA MEE NAAR HET MUSEUM!

De geleide bezoeken aan de vliegvelden van de Sabena, te Melsbroek en te Haren, hebben zoveel sukses geoogst, dat wij besloten hebben nogmaals een initiatief te nemen. Ditmaal gaan we geen vliegtuigen en andere wonderen van de techniek bekijken, maar we rijden naar Tervuren om er in het museum met de schatten van onze kolonie kennis te maken.

Van **Donderdag 4 Mei** a.s. brengen we iedere Donderdag (behalve op 18 Mei : O. H. Hemelvaart) een bezoek aan het museum van Tervuren.

PROGRAMMA VAN DE UITSTAP :

13.30 u.: Bijeenkomst Leopold-wijk, op de kaai waar de electrische trein Brussel-Tervuren vertrekt.

13.50 u.: Vertrek van de trein (speciale wagens).

14.30 u.: Bezoek aan het Koloniaal Museum onder bevoegde leiding.

16 u.: Rust en verfrissing.

16.30 u.: Wandeling in het park en allerlei spelen.

17.50 u.: Vertrek met de electrische trein (speciale wagens).

18.155 u.: Terug in Leopold-wijk.

CLUBLEDEN GENIETEN VOORGANG.

Alle lezers van « KUIFJE » kunnen aan deze uitstap deelnemen. Daar wij echter telkens slechts met honderd jongens en meisjes een bezoek aan het museum kunnen brengen, krijgen de clubleden de voorrang.

Broeders, familieleden of vrienden worden niet gescheiden. Afgevaardigden van ons blad zullen zich met de leiding en het toezicht gelasten.

WAT DIENT ER GEDAAN OM TE KUNNEN DEELNEMEN ?

Een schriftelijke aanvraag richten aan « Kuifje-Brussel » en op de omslag duidelijk « Uitstap-Tervuren » schrijven. In het briefje moet je je naam vermelden, je volledig adres, ouderdom en, indien je lid bent van de club, het nummer van je lidkaart.

Eén brief volstaat voor leden van dezelfde familie of voor een groep vrienden die wensen tijdens de uitstap bij elkaar te blijven.

Je krijgt dan je uitnodigingskaart, waarop je deelnemingsnummer en de datum van de uitstap staan, toegestuurd.

ONKOSTEN.

Voor de heen en terugreis Brussel-Tervuren en de verfrissing, die je in het park zal aangeboden worden, hoeft slechts 10 frs. betaald. Dit bedrag zal je tijdens de uitstap gevraagd worden.

Vergeet niet, beste vrienden, de aanvragen moeten ons vóór **Dinsdag 25 April,** te middernacht toekomen.

Ik verwacht vele vrienden op deze uitstap !

Kuifje

BEN JE REEDS LID VAN DE GROTE KUIFJESCLUB ?

KUIFJE

Is het lijfblad van alle jongens en meisjes van 7 tot 77 jaar !

Administratie, Redactie en Publiciteit : Lombaardstraat, 55, Brussel.
Uitgever-Bestuurder : R. LEBLANC.
Drukkerij : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.
In Nederland : W.-A. Palm, Boekenimport en -export C.V., Zeestraat, 65e, Den Haag. Gironummer : 4239.10. Tel.: 11.14.90.

ONZE BRIEVENBUS

Jan Lauwers, O.-L. Vrouw Waver. — Jij bent een van mijn trouwste correspondenten en vraagstaartjes en ik wens niet beter dan op alles te antwoorden, alleen moet je een beetje geduld hebben. Nu, hier gaat dan weer een antwoord ! Vele geleerde bollen hebben gezocht en gewerkt om de eerste trein in het leven te roepen, maar George Stephenson, een Engels technicus, die leefde van 1781 tot 1848, is zeker de voornaamste grondlegger van de spoorweg. Hij vervaardigde in 1814 de eerste lokomotief en op zijn aanwijzigingen werd de eerste spoorweg voor het vervoer van personen aangelegd in Engeland, tussen Stockton en Darlington. In ons land reed de eerste trein in 1835, tussen Brussel en Mechelen. Met de beste groeten.

Willy Verbeke, Oudenburg. — Ik wil je graag helpen maar, je kunt toch onmogelijk verlangen dat ik je een hele boekenreeks pen, hé ! Er zijn toch zoveel vogels en daarom moet je me juist weten te zeggen over welk exemplaar je iets wenst te vernemen. Je hebt reeds veel vogels, schrijf je me. Wel, het zou me interesseren te weten welke. Met een stevige handdruk.

M. Vermang, Aalst. — Je briefje ontving ik in beste orde en ik heb je groeten aan onze vriend Jacobs overgemaakt. Het Nederlandse nummer zul je intussen reeds ontvangen hebben. « Kuifje in Rusland » is nooit verschenen in het Nederlands en de Franse editie zal niet meer herdrukt worden. « Kuifje in Kongo » is echter verkrijgbaar, evenals « Kuifje in Amerika ». Die « Vlaamstalige Kongolees » vinden om te correspondeeren, dat zal een andere kwestie zijn ! Vertel me eens waarom het nu beslist een Konkolees moet zijn ? Hartelijke groeten voor jou en je vriend.

Joris Raeymaekers, Turnhout. — Hartelijk dank voor je mooi kaartje en je wensen. Het deed me veel plezier weer iets van jou te vernemen. Wat denk je over de « Zwarte Kaper » ? Ik ben er zeker van dat je het graag leest. Met de beste groeten.

DE AVONTUREN van FEE en FONSKE

door Bob DEMOOR

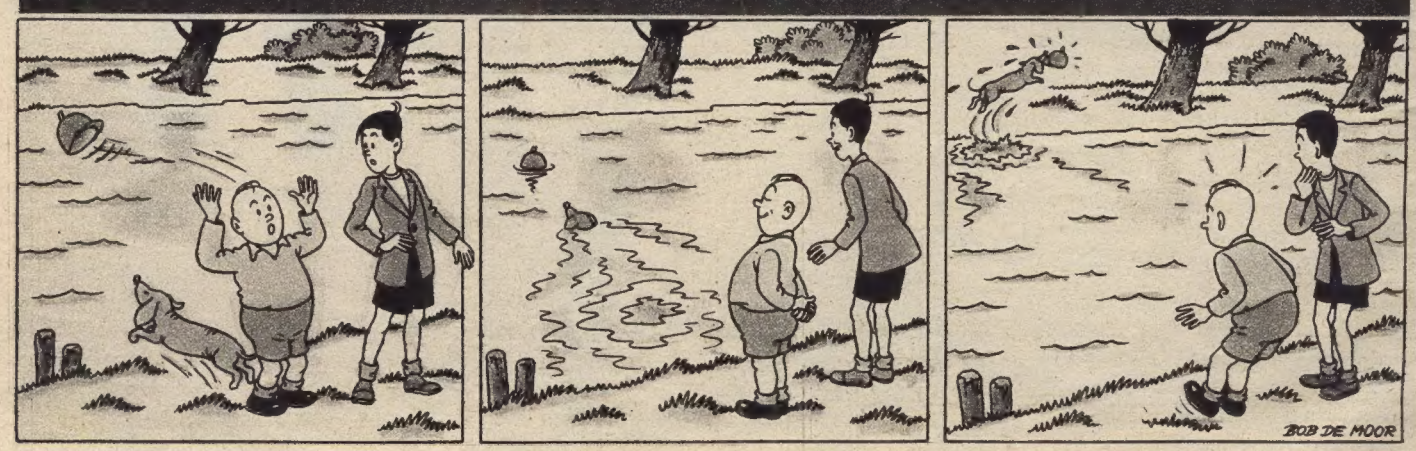

DE LEEUW VAN VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR — Vrij naar H. CONSCIENCE

de Chatillon laat de heer de Cressines ontbieden...

Mijnheer, ik belast u met het opsporen en gevangen nemen van Machteld van Bethune. Zij houdt zich schuil te Brugge.

De volgende morgen begeeft de Cressines zich aan het hoofd van een tiental soldeniers naar Brugge...

...In deze stad aangekomen, laat hij zich aanmelden bij de stedevoogd.

Mijn opdracht bevalt me geenszins. Maar een bevel is een bevel en...

Verontschuldig mij... Mijn dienaar wenkt me.

Heer, een Vlaming wenst u dringend te spreken.

Laat hem binnenkomen.

De knecht gaat terzijde en verleent doorgang aan een man die diep buigend nadert... Het is Brakels, de wever die uit het ambacht verbannen werd...

Heer, het zal u verheugen, te vernemen dat ik de schuilplaats van de dochter van Robrecht van Bethune gevonden heb!

...Zij verblijft in het Steen van Adolf van Nieuwland. Een lijfwacht van Macedoniers, als dienaars verkleed, beschermt haar!

Goed. Kom deze avond terug naar hier. Je zult ons de weg naar het Steen wijzen!

...Bah! Wat een verachtelijke kerel! De dochter van zijn heer verraden!

Hij heeft mijn taak gemakkelijker gemaakt.

's Avonds zitten, in een der kelders van de oude Hal, die zich op de Grote Markt bevindt, de soldenjers van de Cressines. Zij wachten op hun overste en dobbelen intussen.

...Hier, mijn laatste worp! Twaalf!... Ik heb nogmaals gewonnen!

Breloen, je bent een schurk!... Een valsspeler! Zag ik niet dat je de teerlingen naamaakte!?

De woedende wapenknecht duwt de tafel omver, springt op de Bretoen toe en stoot hem zijn dolk in de borst...

Maar plots springt de aanvaller met een gil recht...

AOUW!

BOB DE MOOR

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Alex werd door Cesar met een belanrijke opdracht belast. Nauwelijks zet hij te Alexandrië voet aan wal, of hij wordt door niets ontziende vijanden in een hinderlaag gelokt...

Imar blijft alleen met de twee boogschutters en wordt ongeduldig.

Maar schiet op !... Zien jullie niets ? Kom, dan zullen we Karan vervoegen op het dak.

Ohé !... Jullie komen naar boven ? We hebben het moeten afleggen tegen een jongen.

Er was dus iemand op het dak ?

Een kleine jongen die met zijn been in een put geraakt was. Kom vlug, we zullen hem ondervragen.

Enak wordt door de mannen van Karan geholpen.

Niet zo vlug, bengel. Wat doe je hier ? Weet je niet dat deze tempel privaat eigendom is ?... Vooruit, geef antwoord !

Op dit ogenblik komt Imar op het dak.

Maar ik ken die knaap!

Ik heb hem hier al meer zien ronddwalen! Wat zoek je hier ? Voor wie werk je ?...

Heb je je tong verloren, schelm !... Vooruit.

Alex ziet intussen de kans om langs de muur te zwemmen.

Ik zal hier op klimmen !...

Voorzichtig hijst onze vriend zich op het eerste balkon.

Ik zal me achter deze zuilen verbergen. Dan kan ik hen misschien ontdekken. Niemand ! Zouden ze zich van Enak hebben meester gemaakt ?...

Karan is woedend over het zwijgen van Enak.

Ga je spreken, ja of neen ? Ik verwittig je, kleine booswicht, dat ik andere middelen zal gebruiken, ik... Ooo !...

(Wordt voortgezet.)

DE DUIVELSBERG

TEKST EN TEKENINGEN VAN BEUVILLE.
NAAR ROMAN
VAN EUG. SUE.

De Croustillac wil een rijke weduwe huwen, die de zonderlinge bijnaam Blauwbaard draagt. De ridder tracht de Duivelsberg te bereiken, waar zij woont... Intussen zijn kolonel Rutler en zijn helper, John, ontscheept...

« Hopen we dat je inlichtingen juist zijn, John, en dat er hier werkelijk een gang is om uit die kelder te geraken. » — « De laatste keer toen ik hier kwam was ze er. Ze mondt uit in de Duivelsberg. Indien ze per ongeluk mocht ingestort zijn...»

« ... Zijn we verloren, want we kunnen niet terugkeren langs dezelfde weg ! Maar, nu weet ik nog altijd niet wat we in de Duivelsberg gaan verrichten...» — « O, ik wil het je niet verbergen... »

« We moeten een man overvallen en knevelen. Ik zal hem wel op het gepaste ogenblik aanwijzen. Maar, ik waarschuw je reeds, het is een reus.. We moeten voorzichtig zijn. » — « Uitstekend ! » antwoordde John en wees de onderaardse gang aan...

« Ik houd van strijd en ik houd van geld en vermits ik in dit avontuur beide zal vinden, marcheer ik ! Of beter gezegd... kruip ik, want het is hier erg laag en smal. » — John gaat voorop en de kolonel volgt...

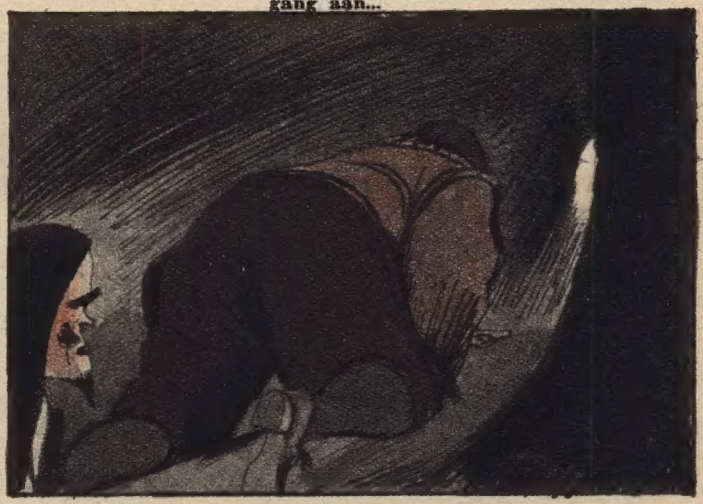

In de gang is het helledonker. Ver af schemert een geelachtig licht. — « Ginds is de Duivelsberg. Moed ! We zijn er haast ! » — De twee Engelsen bibberen van koude in hun natte klederen. Ze kruipen op hun buik verder...

Opeens roept John met verschrikte stem : « Kolonel ! » — « Wel, wat is er ? » — « Riek je die walgelijke stank niet ? — « Dat is de slang, Ijzerknuppel ! We zijn verloren ! » — « Zwijg, beveelt de kolonel ! Luister... »

In de stilte horen ze, op een paar stappen afstand, iets dat op het geluid van een stromend beekje gelijkt... — « Dat is de staart van de slang die langs de rotsen schuurt », fluistert John... « Zij is woedend... We mogen wel een akte van berouw verwekken ! »

(Wordt voortgezet.)

LEVE DE BROUWER EN LEVE ZIJN BIER !

DE raadselachtige schilder Adriaan Brouwer heeft tijdens de laatste jaren verschillende Vlaamse schrijvers geinspireerd. De betreurde Ernest Van der Hallen heeft aan hem een van zijn laatste boeken gewijd. Ik raad jullie dat werk ter lezing aan, want het zal jullie vertrouwd maken met een grote figuur en een grote tijd.

Felix Timmermans heeft ook zijn œuvre op een schitterende wijze besloten met het leven verhaal van deze drinkebroer schilder. Bijgaande illustratie is een pentekening van de Fee in de stijl van Brouwer. Ze versiert het schutblad van zijn roman « Adriaan Brouwer » die door de uitgeverij P.N. Van Kampen van Amsterdam gepubliceerd werd.

Door velen wordt Adriaan Brouwer als een genreschildertje doodgeverfd en dit waarschijnlijk omdat hij het bier te graag lustte en een Bohemerleven leidde ! Wel, het is best mogelijk dat Brouwer te veel dronk, hij was geen kladschilder, maar een genie.

ADRIAAN BROUWER werd geboren te Oudenaarde in het jaar 1606. Zijn vader was een tapijtwever en de zoon zou het ook worden, ware hij niet van huis weggelopen... Voor Adriaan was Oudenaarde te eng en hij wilde schilder worden, hoe dan ook ! Of hij eerst naar Antwerpen dan wel naar Amsterdam getrokken is, weet de geschiedenis niet te vertellen, maar heel jong vinden we hem terug te Haarlem bij Frans Hals. Adriaan Brouwer onderging de invloed van de grote Hollandse meester, doch beinvloedde er op zijn beurt een hele reeks. De techniek van Adriaan Brouwer doet aan die van Rubens denken en hij werd door de prins der schilders gewaardeerd. Het beste bewijs daarvan is wel het feit dat Rubens zeventien doeken van Brouwer bezat en ook Rembrandt had er verschillende. Wat is er nu zo speciaal aan Brouwer en waarom houden vele mensen niet van hem ? Wel, jullie weten toch dat er in de tijd dat Brouwer leefde en ook vroeger, haast uitsluitend koningen, edellieden en heiligen werden geschilderd...

Adriaan Brouwer had lak aan alle vorsten en edelen en schilderde zijn volk, het volk waaruit hij zelf gegroeid was en dat hij om zich heen zag. Hij borstelde het realistisch, dikwijls brutaal en anderzijds ook innig en diep gevoeld. Zijn typen vond hij op straat, in de kroegen, bij het kaartspel en op de hoeven.

Brouwer doet ons ook aan Breughel de Oude denken, oerkrachtig, tragisch en kluchtig tegelijkertijd. Zijn landschappen zijn heel mooi en waar Brouwer drinkebroers kan borstelen, weet hij ook bloemen te schilderen en heeft oog voor fijne dingen.

In 1632 is Adriaan Brouwer terug te Antwerpen en lid van de Sint-Lucasgilde. Hij is altijd even arm en heeft altijd schulden. Een schuldeiser meent het ernstig en laat het boeltje van de schilder verkopen. De inventaris die toen werd opgemaakt spreekt boekdelen : Brouwer bezat slechts één hemd !

In 1632 nemen de Spanjaards hem gevangen omdat hij te veel sympathie had voor de vrije Hollanders en de Spaanse bezetters niet in zijn hart droeg. Hij komt er in een cel terecht bij de bakker Joos van Craesbeek, die zoveel bewondering heeft voor Brouwer dat hij ook wil schilder worden en Adriaan Brouwer leert hem het penseel hanteren. Na een tijd wordt Adriaan Brouwer weer vrijgelaten, doch hij sterft niet lang nadien, in het jaar 1638, heel alleen en waarschijnlijk aan de pest die toen te Antwerpen heerste.

A. Brouwer : « De Kaartspelers ».

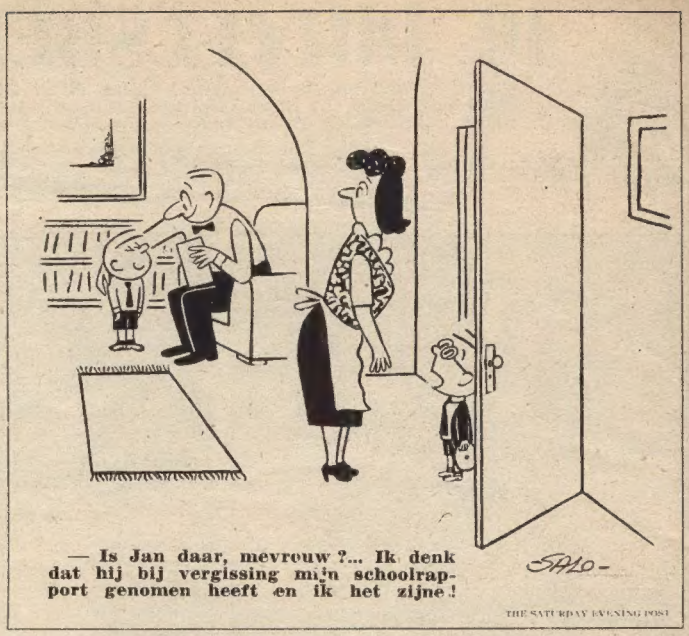

— Is Jan daar, mevrouw ?... Ik denk dat hij bij vergissing mijn schoolrapport genomen heeft en ik het zijne !

THE SATURDAY EVENING POST

HET AVONTUUR VAN EEN BUIKSPREKER

In een kleine Schotse stad, niet ver van Aberdeen, zitten de notabelen rond hun stamtafel en kouten gezellig.

— We worden stilaan oud, zegt Donald Bunty, terwijl hij zijn vrienden schalks bekijkt... Als we nu niet van ons leven profiteren, wanneer moeten we het dan wel doen ? Ik stel voor dat we gedurende de vakantie naar Parijs gaan !

BUNTY heeft allerlei verborgen talenten en staat bekend als een grappenmaker. Zijn voorstel is zo aantrekkelijk, dat het met vreugde en geestdrift wordt begroet !...

Drie maanden later zien we de Schotten op wandel door de Lichtstad. Ze bekijken al de pracht met open ogen en mond. Daar Parijs ook de reputatie geniet een uitgelezen keuken te hebben, kunnen ze niet naar huis teruggaan, vooraleer ze ergens in de stad, in een der duurste restaurants, van deze keuken hebben geproefd.

Het is buitengewoon lekker, maar als de rekening komt, heerst er een ogenblik verslagenheid. Tot ieders verbazing zegt de oude Josuah Mac Tavish, de gierigste Schot die de zon ooit zag, opeens :

— Dit is de grootste dag van mijn leven ! Ik bid u, mijne heren, mij dit heerlijk maal en ook alle drank te laten betalen die u deze avond nog nemen zult, hoe duur hij ook moge zijn !...

Onnodig te vertellen dat iedereen akkoord was. Mac Tavish ziet bleek en bromt onverstaanbare woorden, als de kellner hem de rekening aanbiedt...

... De volgende morgen vond men de talentvolle Schotse buikspreker Donald Bunty bewusteloos in zijn kamer... Hij kloeg van stijfheid in al zijn ledematen, doch weigerde één woord te zeggen over wat er hem overkomen was !

Omtrent de reden van die overval tast men in het duister.

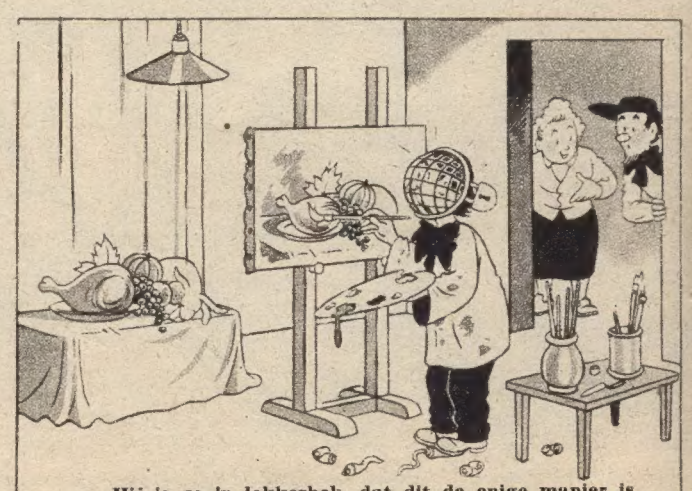

— Hij is zo 'n lekkerbek, dat dit de enige manier is om hem te verplichten zijn stilleven af te werken !
(Sat. Ev. Post.)

De MYSTERIEUZE MAHUKITAH

TEKST EN TEKENINGEN DOOR A. WEINBERG

Eliane Mordant, begeleid door Mark en de trouwe Gabriel, zoekt haar vader, die in de jungle van Peten op geheimzinnige wijze verdwenen is...

(WORDT VERVOLGD)

Het ADELAARSNEST

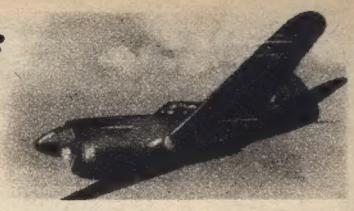

ROMAN VAN J. MEISSNER – GEILLUSTREERD DOOR R. REDING

Kapitein Grey heeft van zijn domein Siedliska een opleidingsschool voor piloten gemaakt. Hij vertrekt om leerlingen te zoeken. In een bos ontmoet hij de scout Stefaan Wiretski...

DE zitting is ten einde. Het vuur dooft langzaam uit. De stemmen van de jongens worden stiller. De droom heeft hun voorhoofd geraakt en in hun ogen een zweem van melancholie gelegd.

De nachtwind zingt door de bomen en een natte tak valt sissend in de gloeiende as. De krekels sjirpen hun eentonig lied en in de verte hoort men het gekwaak der kikvorsen.

Met gedempte stem geeft de chef een bevel. De scouts staan op en daar weerklinkt de « Rota », het nationale lied :

Wij zullen het land van ons bloed niet prijsgeven
Wij zullen onze taal niet laten sterven...

Grey staat op. Hij heeft de pijp uit zijn mond genomen. De scouts maken zich klaar om te slapen en bieden hem een plaats aan in hun tent. De kapitein weigert, hij heeft geen lust om te slapen. Onder een denneboom gezeten stopt hij een nieuwe pijp en laat zijn gedachten de vrije teugel.

Zijn eigen leven was tot vóór korte tijd zoals dat van die jongen die aan één beroep niet genoeg heeft : een wedloop naar het onbereikbare. Toen is de oorlog uitgebroken. Grey werd gemobiliseerd toen hij in het tweede jaar van de Polytechnische school zat. In 1920, na zijn demobilisatie, was hij bezeten door de drang om de wereld te zien. In twee jaar tijd heeft hij bijna heel Europa bezocht, de Verenigde Staten, Japan, Egypte en Kongo.

Hij speelt zo goed als een Engelse beroepsvoetballer !...

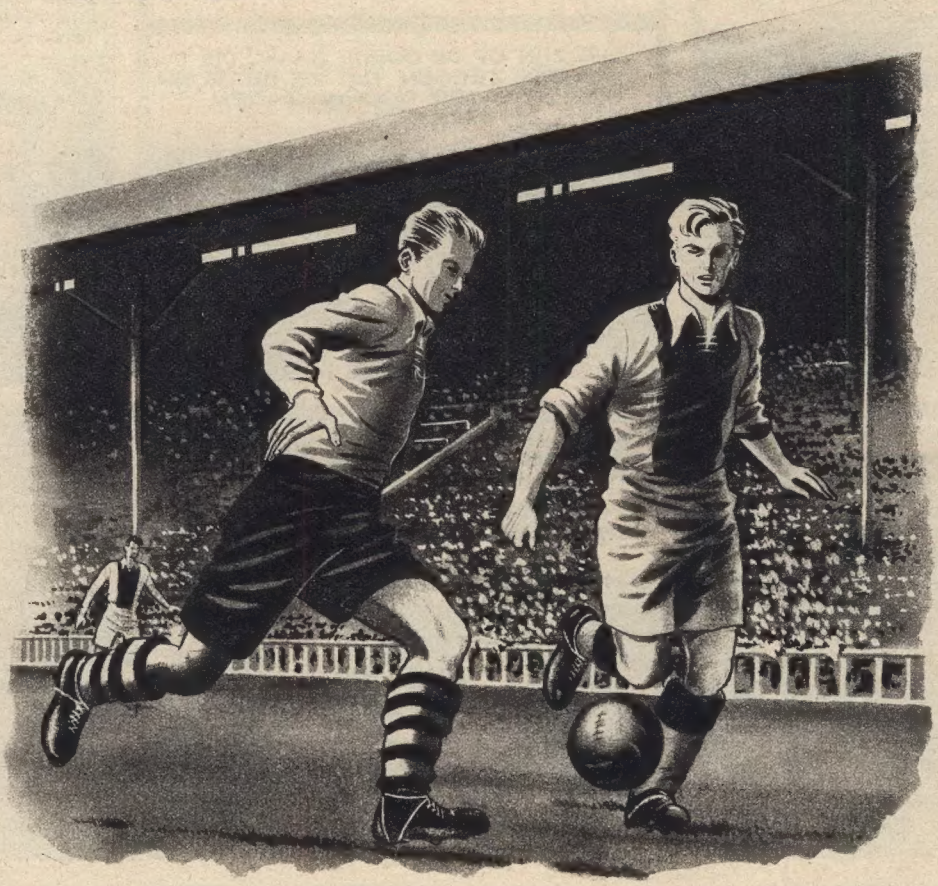

Hij is nog niet de grote, beroemde Grey, vliegerheld, overwinnaar in alle grote competities.

Hij arbeidt als eenvoudig dokwerker, hij is beurtelings zeeman, handelsreiziger, variété-artist. Vervolgens opent hij in samenwerking met een ingenieur een constructiebureau, gaat failliet en wordt chauffeur. Gedurende zekere tijd richt hij paarden af voor het cirkus Hagenbeck. Dan weer is hij zwemmeester, wordt opgenomen in een Britse ploeg voetbalspelers. Hij tekent plannen voor een fabriek van machines in Silezië, plannen die weer in de schuif worden gelegd. Vervolgens wordt hij invlieger, dan demonstratiepiloot. Hij overvliegt de Sahara. Men stuurt hem naar Joegoslavië en Hongarije, waar hij de vliegers verbaast met zijn kunstvluchten.

Nu is hij beroemd. Teruggekeerd in Polen, neemt hij aan alle wedstrijden deel. Steeds klasseert hij zich onder de eersten. Hij wordt instructeurpiloot en wint tweemaal de Davis-schaal. In 1937 doet hij een vlucht rond de wereld en breekt het snelheidsrecord. Maar hij heeft lak aan militaire dienst. Hij besluit alles in de steek te laten om zijn ideaal te verwezenlijken : een school voor elite-piloten oprichten. Hij verdraagt geen enkel beroepskader. Geen enkele emotie kan hem bevredigen, hij wil er steeds nieuwe en ongekende. Nooit schonken zij hem volledige voldoening.

WAAROM STICHT GREY HET ADELAARSNEST?

En de Adelaarschool? vraagt hij zich af. Die school waarin hij heel zijn fortuin getoken heeft, in de hoop zijn land een uitgelezen schaar piloten te schenken, is zij wellicht ook slechts een voorwendsel om zijn drang naar het gevaarlijke leven te bevredigen? Is het soms niet uit ambitie dat hij op zoek gaat naar vijftien leerlingen, zegge vijftien avonturen? Of geldt het hier, voor de éérste maal in zijn leven, een edeler, hoger doel dat het hem zal mogelijk maken zich boven de gewone sleur te verheffen?

Het gerucht van stappen schrikt hem op uit zijn meditatie. De schildwacht wordt afgelost. In de schijn van het bijna volledig uitgedoofde vuur herkent hij het schaduwbeeld van de « klene heer » die met besliste stap naar de auto gaat. Enkele ogenblikken later komt de afgeloste scout voorbij Grey en gaat naar de tent.

Opnieuw valt de stilte in.

Grey staat op en rekt zijn ledematen uit. Genoeg wijsgerige beschouwingen en twijfels voor vandaag! Van natuur is hij een man van de daad, geen denker. Hij stapt recht op de auto af. Een kordate stem houdt hem staan :

— Wie is daar?

— Grey.

— Ha, u bent het, mijnheer! U wil reeds weg? Ons kamp bevalt u misschien niet?

— Toch wel. Ik vind het zelfs een geweldige meevaller. Ik kom alleen maar om met je te praten.

— Hm. Ik mag hier niet praten, tenzij de eigenaar van het bewaakte voorwerp er me zelf toe aanzet mijn plicht te verzuimen...

— Natuurlijk! Ik wou je spreken over een beroep waarop je vanavond geen toespellingen hebt gemaakt.

— Hebt u alles gehoord?

— Ja, en ik heb je een voorstel te doen.

— Ik luister.

— Leer vliegen!

— Vliegen? Daarvoor moet men toch naar het leger gaan of naar een school. Het vergt verscheidene jaren en daarbij, ik kan geen piloot zijn... ten ware ik een eerste-klas-vlieger werd zoals... Pardon... U bent... vlieger?

— Ja?

— Dan bent u Joris Grey?

— Ja. Hier heb je het adres van mijn school. Ik verwacht je de 25e. Kom voor de vakantie. Wij zullen het proberen. Morgenvroeg om zes uur vertrek ik. Zo je er niet kunt toe besluiten, verwittig me dan. Ik moet het weten.

De jongen staat perplex. Hij weet niet wat te antwoorden op dit onverwacht voorstel. Hij kan het niet helemaal geloven. Maar in die vakantie heeft hij veel trek. Vliegen... Vliegen... Hij zou daarin zoveel nieuwe emoties ontdekken en is het dat niet wat hij zoekt? Koortsig ondervraagt hij Grey.

— Hoe? Waar? Wanneer? Waartoe zal hij zich aan het einde van de kursus moeten verplichten?

... De beslissing is gevallen en van zijn vader zal hij stellig de toelating krijgen. Stefaan ziet zich reeds in een vliegtuig, in een totaal ander leven. Hij heeft gevonden wat hij zocht.

Het gesprek gaat verder over de toekomst van de luchtvaart, de acrobatie en de luchtgevechten en alle mogelijkheden die het beroep biedt. De wake is voorbij vooraleer hij het gemerkt heeft.

Die nacht kan Stefaan de slaap niet meer vinden. Grey daarentegen slaapt als een das. Wanneer hij te zes uur vertrekt staat er op zijn notaboekje onder de rubriek « leerlingen » : Stefan Wiretski, kleine heer, Adres : Lomza, klassiek Gymnasium.

AUTOPECH

Het is een hete dag en het is namiddag voor Grey de hoofdstad bereikt. Driemaal heeft hij bandpech gehad. Op het ogenblik dat hij een voorstad binnenrijd, springt de vierde band. Daar Grey over geen reserveband meer beschikt, gaat hij op zoek naar een garage of een winkel. Hij vindt noch het ene, noch het andere; dus blijft er niets over dan te herstellen.

Vloekend en grommend neemt Grey het wiel af. Een groepje straatjongens komt er rond staan. Ze liggen er bijna met hun neus op zodat zij hem beletten te werken. Een paar vrouwen komen er ook nog bij; ze houden hun kinderen in Zondagskleren stijf bij de hand.

Grey draait zich om. Hij wil een nieuwe binnenband uit zijn werkdoos nemen en de omstaanders op een uitbrander tracteren, wanneer een hand hem het voorwerp reikt dat hij zocht. Zonder op te kijken neemt Grey de binnenband aan. Dezelfde hand geeft hem daarna één voor één de sleutels aan die hij nodig heeft. Grey zet het wiel er nu terug op. Zijn helper, een jongen van vijftien jaar, in de uniform van de trambestuurdersschool, treedt naar voren en helpt de band op het wiel plaatsen. Grey staat glimlachend zijn helper gade, maar zegt niets.

— Waar is de pomp? vraagt de jongen nadat hij het wiel vastgezet heeft.

— Onder de zitplaats, vooraan.

(Wordt voortgezet.)

WIE BEET ER IN DE VIS?

Vorige Zaterdag, 1 April, zijn Kuifje en Bobbie zo vriendelijk geweest de beroemde Italiaanse ingenieur Gorgoni te vervangen. (Deze kon niet komen omdat het de 1e April was !) Met brio hebben onze helden getoond wat er uit hun Fordje 1929 te halen was. De Kuifjesvrienden, die onder de bogen van het Halfeeuwfeestpaleis stonden te wachten, hebben hen een langdurige ovatie gebracht. De vrolijke bijeenkomst besloot met het uitdelen van decalcomanies die op een luid hoera onthaald werden !

De avonturen van Kwik en Flupke

EEN STAALTJE KUNSTDUIKEN

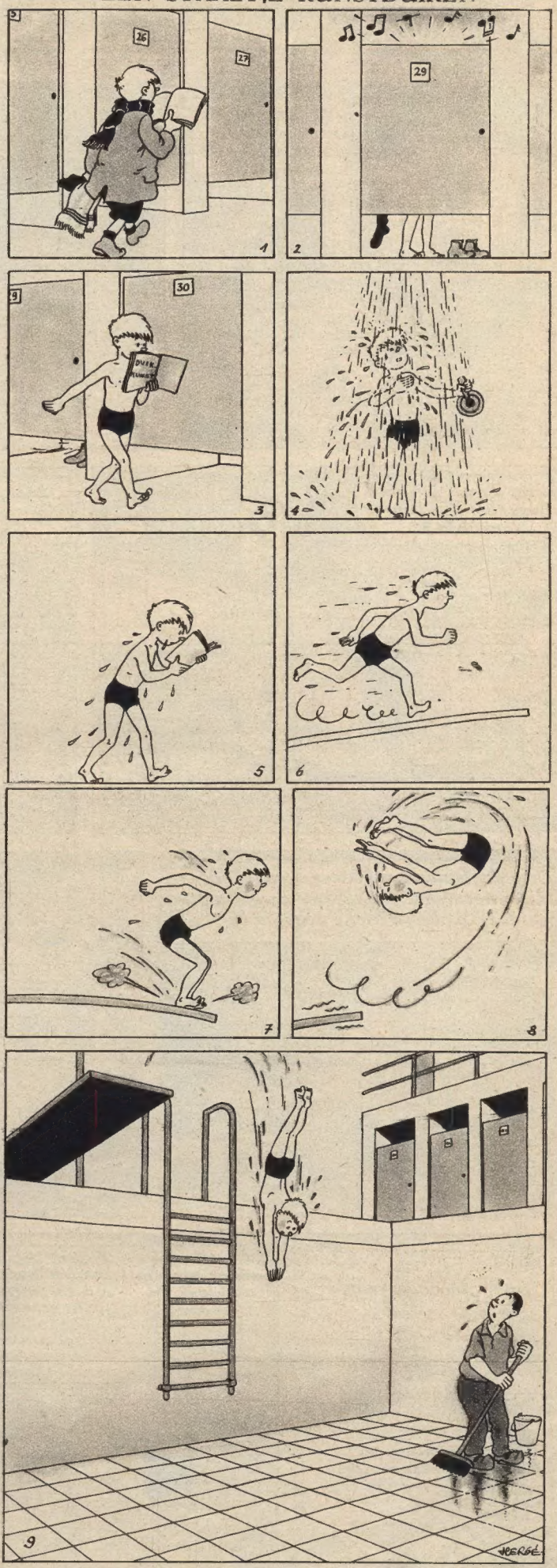

DE BRONZEN SLEUTEL

TEKST EN TEKNINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Suske, Wiske en Lambik zijn aan de Azuren kust. Lambik geraakt er op mysterieuze wijze in het bezit van een bronzen sleutel. Suske en Wiske werden ontvoerd door een gemaskerde bandiet. Lambik volgt hun spoor...

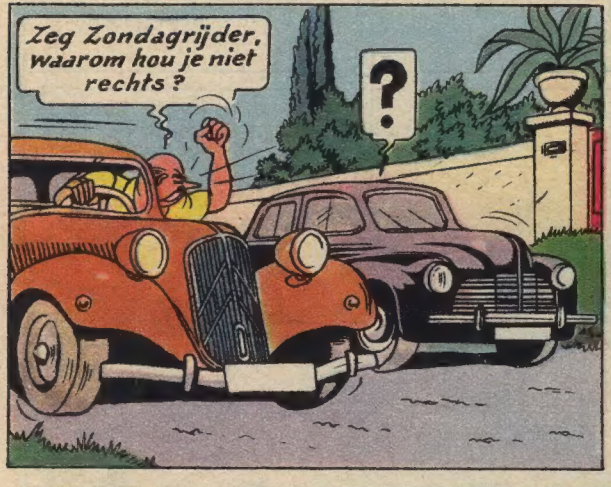

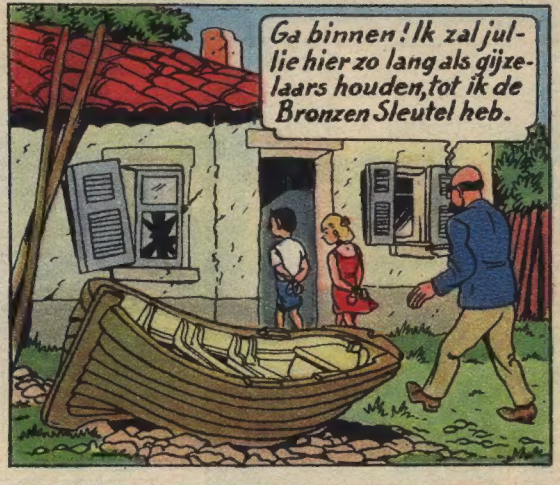

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE DOOR HERGÉ

MANNEN OP DE MAAN

Professor Zonnebloem heeft kapitein Haddock en Kuifje uitgenodigd naar Klow te komen. Ze stappen uit het vliegtuig en worden opgewacht door twee onbekenden, die door de professor gestuurd werden...

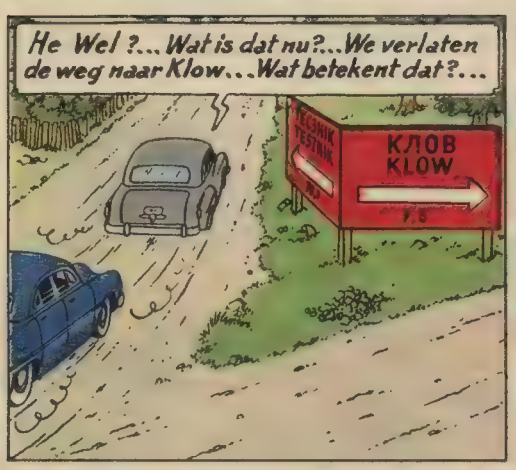

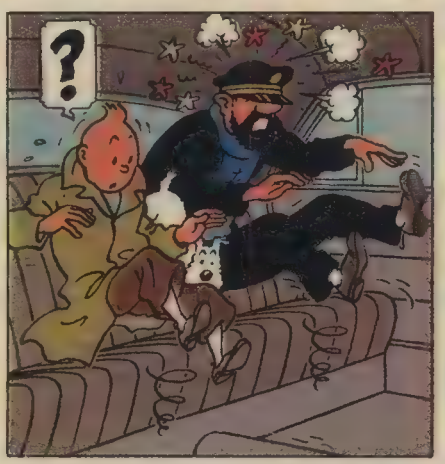

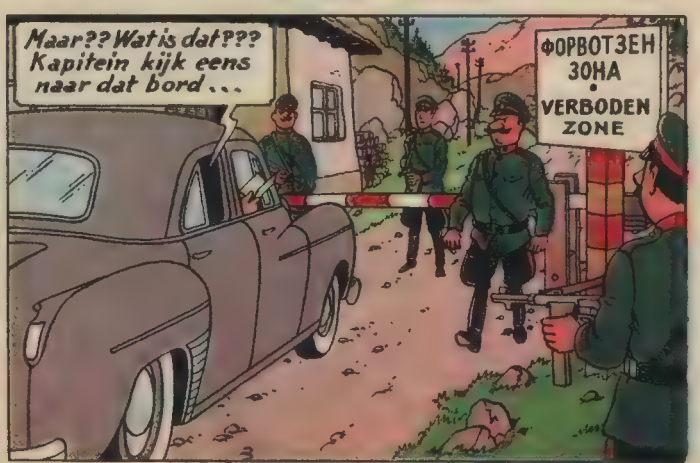

(Wordt voortgezet.)

De man die de staart van zijn hond liet kortknippen

Er was heftig geredetwist in een hoek van de speelplaats. De meerderheid van de studenten was voorstander van de eenvoudige bijnaam « citroen »; de nieuwe zag inderdaad geel en leed wellicht aan een leverkwaal. De langopgeschoten Robrecht, die thuis was in de Griekse geschiedenis, was niet akkoord en riep : « Kaffers ! Hebben jullie dan nog niet gemerkt dat zijn hond een afgeknipte staart heeft ! Wij zullen hem Alkibiades (1) noemen ! » Dit voorstel oogstte veel bijval en voortaan werd de nieuwe door de drie afdelingen van de kostschool aldus geheten.

De nieuwe was binnengekomen op een grauwe wintermorgen, zijn mantel was veel te dun en hij beefde van koude. Zijn koffer droeg hij op de schouder en het was goed te merken dat deze zwaar woog van boeken, doch niet van de kleren. Achter hem kwam een triestige patrijshond de deur binnen. Het dier verloor zijn meester geen ogenblik uit het oog en drentelde overal achter hem aan. De directeur kon het niet over zijn hart krijgen die twee te scheiden en Mascot kreeg een plaats voor de ingang van de tuin.

MIJNHEER VAN HEMELDONCK, de directeur, stelde de nieuwe studiemeester in de hoogste klassen voor. Zijn naam was eigenlijk Raedemaeckers en hij had ook universiteits titels, maar die had van Hemeldonck even goed kunnen vergeten, want titels boezemden ons niet het geringste ontzag in !

We keken allemaal uitdagend en spottend naar de magere, ziekelijke gestalte van Alkibiades en naar de verlegen uitdrukking op zijn gezicht.

We voelden heel goed dat hij aan ons overgeleverd was en nooit lieten we een gelegenheid voorbijgaan hem een poets te bakken. Het eerste uur reeds bombardeerden we hem met proppenschieters en papierballen; regelmatig verschenen er karikaturen op het bord en telkens wanneer zijn papieren netjes op de hoek van zijn lessenaar gerangschikt lagen, was er een student die er opzettelijk tegenaan liep zodat heel de stapel in alle richtingen dwarrelde. En toch kon de brave man ons niet straffen. Soms keek hij ons met zijn triestige ogen aan en verdiepte zich dan weer in zijn werk. We hadden vernomen dat hij aan een thesis werkte over de oorsprong van het lied en onze spotlust werd er niet minder door. Stel je voor zo'n zieke Alkibiades die over zingen spreekt ! 's Avonds ging hij naar zijn kamer en werkte dan bij het licht van een schemerlamp nog tot diep in de nacht. Daar onze kamers op dezelfde gang uitkwamen, konden we hem afloeren en zijn voorovergebogen hoekige schaduw tegen de witte muur deed ons telkens weer aan de droevige figuur van Don Quichotte denken...

Ons gedrag en zijn studie verbeterden zijn gezondheid niet. Soms had hij zoveel pijn, dat hij dreigde ineen te zakken. Hij hield dan de ene hand krampachtig tegen de borst gedrukt terwijl hij met de andere een flesje, met een witte vloeistof, uit zijn zak nam en enkele druppels in zijn mond goot.

En dan gebeurde er iets dat ik van mijn hele leven niet zal vergeten. Het was in het putje van de Winter. De velden rond de kostschool lagen diep onder de sneeuw en 's nachts daalde de barometer tot tien onder nul. Robrechts handen waren gezwollen en opengesprongen en ik had een flinke verkoudheid opgedaan; daarom mochten we iedere avond naar de ziekenzaal gaan om ons te laten verzorgen.

Op een avond kwamen we weer binnen. Er was niemand en Robrecht fluisterde me in het oor :

— Kijk ! Alkibiades heeft zijn flesje laten vernieuwen, het staat daar op de tafel. Zijn naam staat er op.

Robrecht nam het flesje, trok de kurk er met zijn tanden af...

— Pas op ! riep ik verschrikt, want de diabolische glimlach welke om zijn lippen speelde, kende ik maar al te goed, die voorspelde niets goeds...

— Trek het je niet aan ! De gelegenheid is te schoon ! Ik zal hem eens een fameuze poets bakken !

En voor ik de tijd had er tussen te komen, was de inhoud van het flesje reeds in de wasbak verdwenen.

— Wat ga je doen ?

— Wees maar gerust ! Hij zal er lekker warm van krijgen, meer niet !

En bij deze woorden vulde hij het flesje met alcohol 90°, kurkte het zorgvuldig en zette het op zijn plaats terug. Het was tijd, want de verpleger kwam binnen...

* * *

De volgende dag wandelde Alkibiades tijdens het speeluurtje met lange passen heen en weer, doch vermeed zorgvuldig onze prachtige glijbanen. Ik merkte dat Robrechts gedachten niet helemaal bij het spel waren en dat hij Alkibiades heimelijk gadesloeg. Om vijf uur kregen we mijnheer van Hemeldonck zelf als studiemeester. Hij zei ons dat Alkibiades in de stad was, doch spoedig zou terugkeren. Mijnheer van Hemeldonck bleef echter heel de avond en hij leidde ons ook naar de slaapzaal. Hij zag er ongerust uit. Als we onder de dekens lagen, vroeg de directeur stil te zijn en hij draaide het licht uit...

Gewoonlijk viel Robrecht dadelijk in een loodzware slaap, nu hoorde ik dat hij onrustig woelde en ook ik kon mijn onrust niet helemaal verbergen. Ik weet niet hoelang ik reeds ingedut was als ik plots gewekt werd door het schelle licht... Het was mijnheer van Hemeldonck. Hij had zijn zware mantel aangetrokken en zijn pelsmuts op de kale schedel gezet...

— Kinderen, zei hij, en zijn stem beefde lichtjes, er moet iets gebeurd zijn. Het is nu twee uur en mijnheer Raedemaeckers is nog niet terug. Het is mogelijk dat hij onderweg ziek werd van koude... Wie wil er met mij meegaan om hem te zoeken ?

Iedereen wipte dadelijk zijn bed uit en in minder dan geen tijd waren we aangekleed en beneden.

— Indien we Mascot eens meenamen ? opperde iemand.

— Goed idee !

Daar was Mascot reeds... Hij wipte de straat op en sloeg de weg in die door een klein bos naar de stad liep. We konden hem met moeite volgen. De heldere maan scheen; we waren goed ingeduffeld en het was voor ons een aangename uitstap en welgekome afwisseling !

Opeens kwam Mascot, die ons een heel eind vooruit was, terug, bleef kwispelstaartend voor ons staan en schoot dan weer als een pijl uit een boog vooruit. We liepen hem achterna... In de bocht van de weg zagen wij een lange, zwarte gestalte liggen; het was mijnheer Raedemaeckers... Mijnheer van Hemeldonck knielde bij hem neer en lichtte zijn hoofd op. Het zag asgrauw, de lippen waren krampachtig vertrokken en hadden een blauwe schijn. De handen waren ijskoud...

— God zij dank ! Hij leeft nog ! zuchtte de directeur.

— Laat mij hem dragen, a.u.b., mijnheer ? vroeg Robrecht. Het zal best gaan, ik draag thuis altijd de graanzakken naar boven...

Voorzichtig tilde hij de bewusteloze op zijn schouders en gesteund door twee andere studenten gingen we vlug naar het college terug. Robrecht wou zijn last niet afstaan; het was hij die Alkibiades in een zetel neerlei. Wij verlieten de kamer niet voor Alkibiades onder de dekens lag, een glas wijn had gedronken en ons glimlachend had toegeknikt...

Nauwelijks waren we in de gang of Robrecht gaf me een stoot in de ribben. Hij toonde me het flesje dat hij ongemerkt uit de zak van de jas van de studiemeester had gehaald en lachte :

— Goddank! Hij heeft er niet van gedronken. Nu zal ik weer gerust slapen.

De volgende morgen kon men van uit de speelplaats, waar hij de ongekroonde koning was, zijn helle, dreigende stem horen galmen :

— Ik raad iedereen aan op te houden Alkibiades te plagen ! Wie deze woorden in de wind slaat, zal met mij te doen krijgen...

In de bocht van de weg zagen we een lange, zwarte gestalte liggen...

(1) Alkibiades was een groot Grieks staatsman en veldheer (450-404 voor Christus). Om zijn schranderheid en schoonheid was hij de lieveling van de Atheners. Men vertelt dat hij een hond had wiens staart hij, uit grilligheid waarschijnlijk (want toen was het nog geen modeplaag), had laten kortknippen.

Tekst door E. SALGARI

DE ZWARTE KAPER

Tekeningen door F. CHILETTO

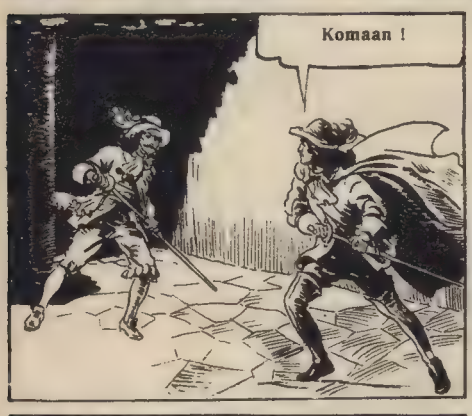

(Wordt voortgezet.)

CORENTIN

BIJ DE INDIANEN

TEKST en TEKENINGEN van Paul CUVELIER

Lange Slang heeft Genoveva, de moeder van Corentin, uitgeleverd aan een schurk die kapitein Jack heet. Wakita, Zwarte Bison en Corentin zoeken haar...

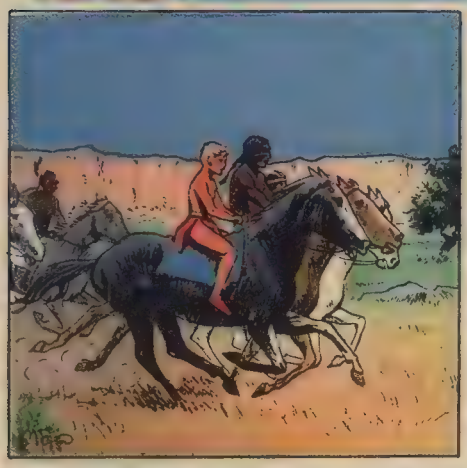

Onze vrienden komen aan het Indiaans dorp, waar Corentin zijn moeder hoopt terug te vinden.

Vergezel Wakita tot aan de rand van het kamp, doch ga niet binnen ! Het is te gevaarlijk Wij zullen hier wachten.

Verstop je, en heb wat geduld. Ik zal niet lang weg blijven.

Zwarte Bison luistert verschrikt...

Hoor !...

Dat zijn ruiters !...

Vlug dekking zoeken !

De Sioux leiden hun paarden bij de toom en verdwijnen in het woud...

Enkele ogenblikken later stuift een groep Pawnee's in galop voorbij.

Ongelukkig wordt één der paarden van de Sioux door een insekt gestoken en het vlucht het bos uit...

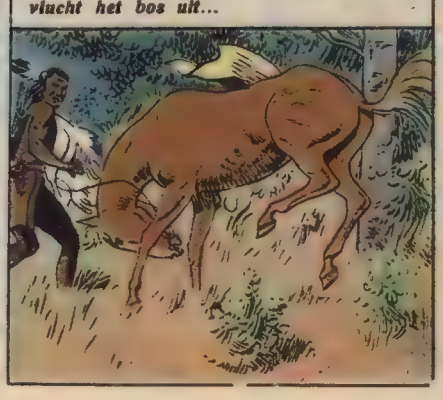

(Wordt voortgezet.)

DE JONGSTE ZOON VAN DE STERRENKIJKER

LANG, lang geleden leefde er in China een sterrenwichelaar die drie zonen had. Hij was heel oud en voelde dat hij zou sterven; daarom riep hij z'n drie zonen bij zich en zei :

— Ik ga sterven; daar ik een waarzegger ben geweest en ook in de sterren kon lezen wil ik niet zoals iedereen begraven worden. Als ik dood ben, draag me dan gedurende drie dagen en drie nachten rond de grote Eucalyptusboom. De sterren voorspelden me, dat dit aan één van jullie geluk zal brengen.

Toen hun vader gestorven was, namen de zonen het lijk, wikkelden het in een zijden doek en begonnen er mee rond de grote Eucalyptusboom te gaan...

De avond van de eerste dag, kwam de vrouw van de oudste broer en zei :

— Geloof toch niet wat je vader gezegd heeft ! Kom naar huis, ik wacht al de hele dag met het eten.

En de oudste broer liet zich overhalen en ging mee naar huis. Nu droegen ze nog getwee verder. De avond van de tweede dag, kwam de vrouw van de tweede broer en zei :

— Ach, geloof toch niet wat je vader verteld heeft. Kom mee naar huis. Ik wacht al twee dagen met het eten.

En ook de tweede broer ging naar huis en zo droeg de jongste alleen verder... Hij was nog niet gehuwd en dus kon zijn vrouw hem ook niet komen halen. De derde avond was hij zo moe, dat hij z'n voeten niet meer kon opheffen en struikelde over een wortel die uit de grond stak. Hij lei zijn vader neer, en rukte de wortel uit. Maar zie. Het was geen gewone boomwortel, doch een manneken !

Het kloeg :

— Laat me asjeblief leven ! Eet me niet op !

— Nee, dat zal ik niet doen, antwoordde de Chinees, maar ik steek je in m'n zak. Ik heb altijd horen zeggen, dat een wortelmanneken geluk brengt !

De jonge man legt zich dan op de grond neer om te slapen. Een tijdje later komt er een jakhals aangeslopen, het wortelmanneken hoort het en springt uit de zak van de Chinees. Als de jakhals dichtbij is, roept hij :

— Blijf van dat lijk weg of ik vergiftig je !

— Goed, ik zal er niet aan komen, doch vertel me dan je geheim...

— Wel, als je mij met een varkensharen borstel schuurt, rollen er vijf handsvollen paarlen van mij af en vertel me nu jou geheim ook eens ?

— Van mijn geheim hangt m'n leven af ! Maar, luister : In de stad woont er een rijk man die Tsjung heet. Zijn dochter is het schoonste meisje dat de zon ooit zag, maar ze is heel ziek. De dokters weten geen raad meer en nu heeft Tsjung belooft, dat de man die zijn dochter geneest met haar mag trouwen. Als je een zijden draad uit de lijkdoek trekt, die in mijn bloed doopt en rond de linkerpols van 't meisje bindt, is ze genezen ! Het spreekt vanzelf dat niemand dit geheim ooit mag vernemen...

De Chinees, die niet sliep, had alles gehoord. Hij sprong ineens recht, en stak de jakhals dood. Dan trok hij een draad uit de zijden lijkdoek, en doopte hem in het bloed van de jakhals. Er stak een hevige wind op, die het zand ophoopte boven het lijk van de oude sterrenwichelaar en er na een tijd verrees een hoge grafheuvel onder de Eucalyptusboom. Toen trok de jonge man naar de stad, meldde zich bij de koopman aan en zei dat hij z'n dochter kon genezen. De jonge Chinees werd in de kamer van het meisje gebracht, bond de draad aan haar linkerpols en zie... Na een ogenblik was ze zo gezond als een vis !

De dochter van Tsjung trouwde met de jonge Chinees. Ze borstelden het wortelmanneken af, kregen de vijf handsvollen paarlen, verkochten ze en konden van dit geld leven. De zoon van de sterrenwichelaar werkte niet, want zijn vrouw was zo mooi, dat hij er de hele dag moest naar kijken. Maar ja, schone liedekes kunnen niet blijven duren en het geld van de paarlen geraakte uitgeput.

Op zekere dag was er geen eten meer en de vrouw zei tegen haar man :

— Ga toch eens kijken of je niet wat geld kunt verdienen.

Maar de man ging niet graag weg en toen sprak het Chinese vrouwtje :

— Manlief, ik heb het gevonden ! Ik zal een klein portret van mij laten schilderen, dat kun je dan in je zak steken en zo dikwijls bekijken als je wenst.

Dat vond de man opperbest en zo ging hij dan een tijd later de deur uit met het portret in z'n hand. Om de vijf passen moest hij absoluut het portret bekijken, anders kon hij niet verder. Er kwam een speelziek windje om de hoek dat het beschilderd papier mee de lucht in nam... En het voor de voeten van de keizer bracht die juist in z'n hof aan 't wandelen was. De keizer vond de vrouw op het portret zo mooi dat hij met haar wenste te trouwen. De wens van een Chinese keizer is een wet en daarom werden er dienaren uitgezonden om over heel het land naar de schone vrouw te zoeken. Het duurde niet lang of men had ze gevonden en hoe de zoon van de sterrewichelaar ook smeekte en bad; 't hielp niets, de vrouw moest mee. Doch voor ze de deur uitging riep ze haar man nog toe :

— Ik heb ajuinen en peperbollen in de hof gezaaid. Als de ajuinen zo groot zijn als appelen en de peperbollen zo groot zijn als pioenen, pluk ze dan af en kom er mee voor het koninklijk paleis leuren... Doe dan je slechtste kleed aan, besmeer het met siroop en kleef er groene en rode pluimen op.

Toen ging het mooie Chinezenvrouwtje naar de keizer en werd zijn vrouw. Doch nooit lachte ze en het was net alsof ze aan een ziekte leed waartegen geen kruid gewassen was. Op zekere dag sprak ze tot de keizer :

— Als ik ajuinen kon eten zo groot als appelen en peperbollen zo dik als pompoenen, zou ik genezen.

Maar de keizer wist niet waar hij deze vruchten moest halen. Opeens werd er geroepen :

— Peperbollen, ajuinen ! Peperbollen, ajuinen !...

Het was een leurder die voorbij 't paleis trok met een vuil kleed versierd met rode en groene pluimen. De keizer hoorde het en riep de man binnen. De keizerin lachte dat ze schokte bij 't zien van de grappige man en dat deed de keizer zoveel plezier dat hij ook lachte en vroeg :

— Waarom lach je toch zo ?

— Wel, om die grappige man ! Moest jij ook zo'n kleed dragen zou ik de hele dag lachen !

De keizer wisselde terstond zijn mooie kleren tegen het plunje van de leurder...

Toen liep de keizerin naar de gang en sloeg zo hard ze kon op de gong... De bedienden kwamen van alle kanten aangelopen en ze zei :

— Hier, die ajuinleurder heeft de keizer willen vermoorden, grijp hem, pak hem vast en zet hem in 't gevang !

De bedienden deden wat hen bevolen werd en zo kreeg de zoon van de sterrenwichelaar zijn vrouw terug en werd keizer op de hoop toe.

LIA TIMMERMANS.

DE WITTE OLIFANT

De maharadja van Nairoby houdt van de jonge beeldhouwer, Rudi. Deze heeft besloten de dochter van de maharadja te zoeken die op geheimzinnige wijze verdwenen is...

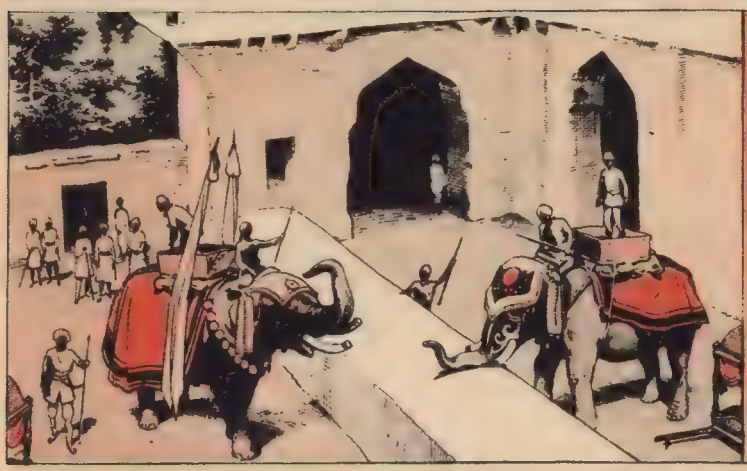

De volgende morgen heerst er een grote drukte in de « keddah » (stal van de olifanten). Twee reusachtige dieren, speciaal afgericht voor de tijgerjacht, staan klaar.

Een fakir waarschuwt prins Abdul Gafur. Deze verdenkt Rudi sedert enige tijd...

Rudi neemt afscheid van de maharadja.

Prins Abdul bespiedt hen en heeft alles gehoord...

Een paar minuten later verlaten de twee olifanten het paleis. Ook de oude Indra is bij het gevolg van Rudi.

Weldra steekt de karavaan de rivier over, gaat voorbij de laatste rijstvelden en nadert de jungle...

(Wordt voortgezet.)

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en Tekeningen van J. LAUDY

Na een lange, moeilijke reis zijn Hassan en zijn vriend Kaddoer eindelijk in het paleis van de genieën-koning aangeland. Deze laatste geeft hen een koffertje...

Maar tot hun grote verwondering...

Een stuk spiegel... Een scherf !...

Wat ?

Onderschat de waarde van dit voorwerp niet ! Het bezit de eigenschap het gelaat van de persoon te weerspiegelen die de schatten verbergt welke jullie voorbehouden zijn...

Zoek ! Jullie beproevingen zijn nog niet ten einde. Maar, denk er om dat mijn geschenk jullie wijsheid geeft !

Ze bekijken elkaar ontgoocheld...

Het is nog niet gedaan !

Neen ! En... Wat erger is, de lezers van *Kuifje* denken dat wij het met opzet langer trekken...

Hassan is uit zijn humeur, maar Kaddoer, alhoewel boos, doet de spijzen alle eer aan...

Mobarek slaat hen gade en zegt :

Het is een schande zich zo dicht bij het doel zwak te tonen !

Praten is heel gemakkelijk !

Nauwelijks heeft Kaddoer deze lasterende woorden uitgesproken, of het paleis kraakt en vliegt uiteen.

...Onze vrienden zien mekaar weer in een steegje.

Zo ik dit koffertje niet vasthield, zou ik denken dat ik gedroomd had...

Ik ook, maar ik heb dit stuk kapoen nog !

Ik gooi het weg !

Wat ga je doen ?

Misschien is het toch waar wat die koning gezegd heeft ! We konden het in ieder geval eens beproeven... We kunnen er niets bij verliezen...

Wees voorzichtig!

Aan de andere kant van de muur staat een luistervink...

Hemel ! Wat hoor ik ? Men spreekt daar over schatten !

En zij zijn het ! Ik moet die spiegel bemachtigen !

(Wordt voortgezet.)

Hij overwon de duisternis...

EN DUIZENDEN VEREREN NU NOG ZIJN NAAM

— Pas toch op, jongen ! Je loopt al mijn gereedschap onderst boven ! bromde de zadelmaker.

De kleine Louis antwoordde niet. Hij bleef zo dicht mogelijk bij de werktafel van zijn vader staan en keek naar diens vlijtige handen. Dan ging hij stil naar de andere kant van de werkplaats waar verschillende werktuigen tegen de muur hingen. Twee priemen vond hij bijzonder interessant. Waarvoor zouden die wel mogen dienen ? Louis liep terug naar de zadelmaker en riep :

— Zeg, papa...

De zin eindigde in een luide smartkreet... De kleine Louis was in een stuk leder blijven haken en recht op de scherpe punt van een lange priem gevallen... Zijn rechteroog was deerlijk gewond. Hij stierf niet, maar werd na een tijd geheel blind.

WANNEER hij in het dorp ging wandelen, nam hij een stok mee en stootte hiermee bij iedere pas op de grond. De dorpelingen keken hem telkens meewarig na en zegden :

— Het is de kleine Louis ! Zo jong blind worden, wat een arme jongen !... Wat zal hij kunnen doen om in zijn onderhoud te voorzien ? Ach, het zal heel zijn leven een stumperd zijn.

De kleine Louis zou de inwoners van Coupvay en heel de wereld bewijzen dat hij iets goeds van zijn leven zou maken !

VLUCHT UIT DE DUISTERNIS

Toen Louis tien jaar was, — hij leefde dan reeds zeven jaar in het donker, — werd hij door zijn vader naar de school voor blinden te Parijs gestuurd. Hij leerde lezen door met zijn vingers over de letters te glijden die uit takjes gemaakt waren. De tijd ging voorbij... Louis voelde dat hij nog zo weinig wist. De directeur had zelf enkele boeken gemaakt. De letters ervan waren uit stof geknipt en dan op papier gekleefd en gaf ze Louis. De jongen las en herlas ze, maar ze konden zijn weetgierigheid niet bevredigen. Hij wou muziek leren, geschiedenis, wiskunde, natuurkunde en nog zoveel andere dingen. Doch hoe ? Wie of wat zou hem uit die duisternis halen ?

EEN CODE UIT LEDER

Op zekere dag zat Louis weer in gedachten verzonken en besloot zelf een code te maken. De code zou bestaan uit eenvoudige tekens, die de blinden tastend zouden herkennen, en waarmee ze woorden en zinnen zouden kunnen vormen. Van zijn vader kreeg hij repen leer en hij zette zich aan het werk. Louis sneed rechthoeken, vierkanten, cirkels, driehoeken, ruiten, enz. en begon hiermee woorden te vormen... Hij moest het opgeven omdat deze tekens niet het ideaal waren; hij zou er iets anders moeten op vinden !

EEN APERITIEF MET GROTE GEVOLGEN

Er verliepen verschillende jaren en Louis (men noemde hem nu mijnheer Braille), was professor aan het Nationaal Instituut voor blinden benoemd.

Op een zonnige morgen dronk hij een borreltje op het terras van een café en hoorde opeens een paar woorden die zijn aandacht opwekten. Er was sprake van een nieuwe schrijfwijze uitgevonden door een zekere kapitein Balier.

— Het is verbazend, zei een stem, hoe goed men bij middel van die punten en lijnen in relief, een boodschap kan lezen in het donker. Men heeft er slechts zijn vingers voor nodig !

Voor Louis Braille was het werkelijk een revelatie ! Dat nieuws vervulde hem met zoveel vreugde, dat hij zich niet stil kon houden en allerlei drukke gebaren maakte. De patroon kwam toegelopen om zijn klient tot kalmte te manen. Braille excuseerde zich, nam zijn stok en ging heen. Hij lachte en zijn hart bonsde van blijdschap en hoop... Eindelijk zou hij de blinden uit hun duisternis verlossen...

De volgende morgen stond Louis Braille reeds bij kapitein Balier en vroeg hem zijn schrijfwijze te leren, want, zei hij : « ik ken uw uitvinding nog maar enkele uren, maar ik voel dat ik nu de weg gevonden heb om duizende ongelukkigen te helpen. »

— Het is heel eenvoudig, antwoordde Balier. Je hoeft er slechts een voorwerp met scherpe punt voor te hebben en verder dik papier van verschillende lagen, dat zich leent om op de achterzijde kleine, goed waarneembare oneffenheden te maken. De betekenis van ieder van deze bultjes staat in de code, welke bij het leger gebruikt wordt. Zo b.v. : 1 punt betekent : vooruit; 2 punten : achteruit, enz. Maar ik denk dat het mogelijk is een volledige code te maken en aldus zinnen te vormen. Nu, mijnheer Braille, dat is uw werk en ik ben er zeker van dat u zult slagen !

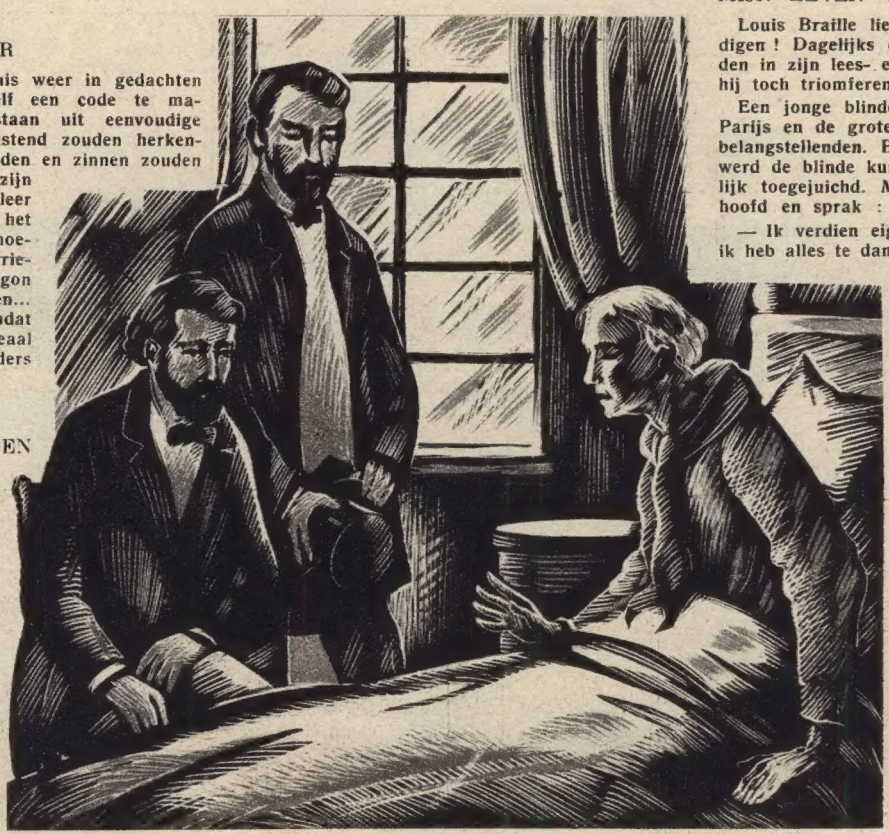

BRAILLE MOET MET DE DOMMEN AFREKENEN !

Maanden lang werkt Louis Braille onverpoosd aan de samenstelling van zijn code. Vijf jaar na de ontmoeting met kapitein Balier, werd het eerste boek in klein Braille-schrift te Parijs gepubliceerd.

Het Braille-schrift verleende de blinden niet alleen de mogelijkheid te lezen, maar ook te schrijven. Met een priem en een rooster, met zes gaatjes, had Braille drie en zestig tekens uitgevonden die het mogelijk maakten alle teksten te schrijven.

Tijdens een voordracht bewees Louis Braille dat het mogelijk was met zijn schrijfwijze haast zo vlug te schrijven als een stenograaf en normaal en vlot te lezen. Maar de arme uitvinder werd op spotgelach onthaald. Zijn collega's beweerden dat hij de teksten van buiten had geleerd en dat zijn vlot lezen slechts schijn was. De Akademie weigerde zijn code te aanvaarden en tot overmaat van de ramp werd Braille ook nog voor een bedrieger gescholden !

MIJN LEVEN WAS GEEN MISLUKKNG

Louis Braille liet zich gelukkig niet ontmoedigen ! Dagelijks onderwees hij nu jonge blinden in zijn lees- en schrijfmethode en eens zou hij toch triomferen !

Een jonge blinde pianiste gaf een recital te Parijs en de grote zaal liep vol liefhebbers en belangstellenden. Bij het einde van het concert werd de blinde kunstenares langdurig en hartelijk toegejuichd. Maar het meisje schudde het hoofd en sprak :

— Ik verdien eigenlijk uw toejuichingen niet, ik heb alles te danken aan mijn professor Louis Braille ! De pianiste vertelde dan hoe zij muziek had leren lezen en zich in de muziek had kunnen volmaken. Ze vertelde ook hoe ondankbaar en onrechtvaardig men de schrijfwijze van Braille onthaald had en vroeg dit onrecht te herstellen.

De pers was er toen als de kippen bij om Braille te verdedigen en op de voorgrond te brengen en ze lieten niet af tot de Akademie zijn schrijfwijze aanvaarde.

Veel vrienden gingen toen naar het huis van de blinde om hem geluk te wensen en het grote nieuws mede te delen...

— Eindelijk ! fluisterde Braille en hij lachte en weende tegelijkertijd... Ik weet nu dat mijn leven geen mislukking was !

Enkele dagen later stierf hij.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

EVEN LACHEN.

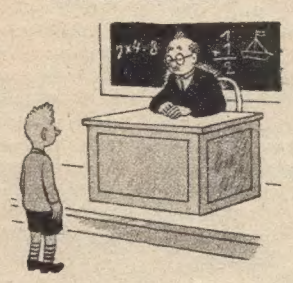

Meester. — Jan, kun je me zeggen waar Madeira ligt ?

Jan. — Op de tweede schab rechts in onze wijnkelder, meester.

Verdorie, ze zijn ons vóór !

Wel, Frans, wat gebeurt er nu ?

De ingeslapen en in het water gevallen visser. — Heu... Ik, ben eens gaan kijken of het aas nog aan de haak hing.

IN FRANKRIJK

HOEVEEL VLIEGTUIGEN BEZITTEN DE FRANSEN ?

Einde 1949 telde de Franse burgerluchtvaart volgend aantal eenheden :

Nationale luchtvaartmij « Air France » 146	
Andere maatschappijen	**184**
Regeringsdiensten 88	
Luchtvaartfabrieken .. 302	
Opleidingstoestellen ... 48	
Privé-vliegtuigen 321	
Luchtvaartclubs 652	
Totaal 2.018	

HOEVEEL AUTO'S MAAKT MEN ER PER MAAND ?

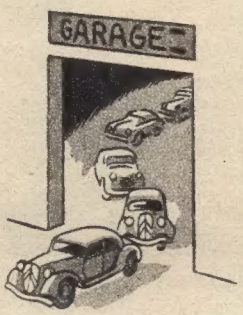

In 1925 bezaten onze Zuiderburen 350.000 auto's. Dit cijfer is nu tot 2 milioen wagens gestegen en stijgt nog iedere maand met 30.000 auto's.

(In 1938 bouwde men maandelijks slechts 18.950 wagens, en in 1948: 23.800).

De grootste Franse autofabriek is Renault. Ze staat boven aan de lijst met 11.677 wagens per maand. Daarop volgt Citroën met 6.725, Peugeot met 4.670, Simca, 2.870 en de Franse Ford-fabrieken met 2.011.

HOEVEEL BOEKEN WORDEN ER MAANDELIJKS GEDRUKT ?

Nergens in Europa worden er maandelijks meer boeken uitgegeven dan in Frankrijk. Voor de eerste naoorlogse jaren (1945-47) bereikte men een gemiddelde van 15.000 boeken per maand. Stel je maar eens voor wat een reusachtige bibliotheek je in één jaar tijd zou verwerven, indien je van ieder boek één exemplaar zoudt bezitten :

15.000 × 12 = 180.000 !...

WIE WIJST DEZE FOTO'S THUIS ?

In een hotelkeuken ?

In een restaurant ?

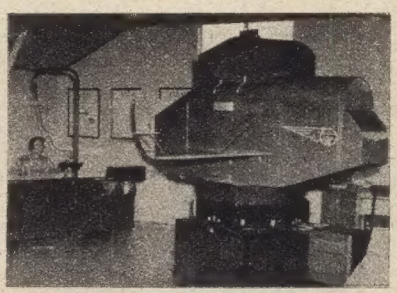

In een bioscoop ?

1. In de keuken van een van de grootste ijzvliegtuigen van de Sabena.
2. De tafel in het staatsvliegtuig van de prins-regent.
3. Een toestel voor het vertrouwd maken met het blindvliegen.

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or„ PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : HAASJE JAGEN IN HET GROEN

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGAR-P. JACOBS

Mortimer werd door zijn vriend Ahmed Rassim Bey naar Kaïro uitgenodigd om deel te nemen aan het ontcijferen van zijn jongste ontdekkingen. Mortimer en Nasir landen te Kaïro en onze vriend Mortimer gaat naar het Egyptologisch museum...

Het is Maspéro die het ontdekte, nietwaar?

Ja, in de muur van de moskee van sultan Hassan.

De twee vrienden staan voor een enorme blok kalksteen met mysterieuse hieroglyphen.

Wat staat er in die tekst?

Het gaat over een offer aan een godheid gebracht. Hier is de vertaling: "Ik heb voor u drie duizend ossen geslacht en reukwerk gebrand... Heb stenen uit Elephantine gehaald"... Dan volgen er onleesbare woorden en tot slot de beroemd geworden zin: Ik heb de kamer van Ra-Horakhty (Horus) hersteld...

Wordt er niet beweerd dat het een stuk van de kalksteen is die de grote Pyramide bedekte?

Ja, inderdaad. Maar op dit tijdstip waren de zoekers naar het grote geheim de kluts kwijt. Er is er zelfs één die beweert dat hij in het graf van Horus nog een onbekende tombe heeft gezien, zoiets als een heilige der heilige, en wat weet ik meer!

En kan hij niet juist gezien hebben?

Natuurlijk. Het is mogelijk, want na de vernieling van Kaïro, in de 12e eeuw, hebben de Arabieren hun stad heropgebouwd met de ruïnen van Memphis. Vele moskeeën en huizen van de stad verbergen in hun muren blokken met gelijkaardige inschriften. Maar dat bewijst nog niet dat er werkelijk een geheime kamer bestaat!...

Je denkt dus dat het heel onwaarschijnlijk is...

Ik hoor je komen, vriend! Welnu, wens je sensationele ontdekkingen te doen, ga dan mee naar mijn laboratorium. Ik geloof wel dat het je zal bevredigen...

In orde! Ik volg...

Een paar ogenblikken later komen Mortimer en Ahmed in het laboratorium.

Mag ik je mijn assistent Abdul Ben Zaïm voorstellen, Mortimer...

Zeer vereerd, professor...

Hoe gaat het u...

Wel, Abdul, hoe staan de zaken?

Buiten datgene wat we ontcijferden, heb ik een paar stukken kunnen samenstellen die, meen ik, van dezelfde oorsprong zijn... Maar, ze zijn nog nat en moeilijk te lezen...

Zie-je, beste vriend, Abdul Ben Zaïm, ontcijfert een papyrus afkomstig van een mummie uit de tijd van Ptolemaeus(1) Zo'n papyrus bestaat eigenlijk uit verschillende bladeren die opeen gekleefd zijn. Als men de kleefstof en de kalk kan verwijderen, is het mogelijk interessante ontdekkingen te doen. Herinner je hoe het fragment uit de Odyssea in het Louvre te Parijs bewaard werd!

Ik geloof dat we thans iets verbazingwekkends hebben ontdekt!... De papyrusbladeren die we tot hiertoe lazen wijzen er op dat die rollen nog veel mysterieuse zaken bevatten.

Nu Ahmed je inleiding maakt me geweldig nieuwsgierig!...

Dat zou ik geloven!

(1) Claudius Ptolemaeus (begin 2e eeuw na Christus) was een Grieks astronoom, wiskundige en geograaf te Alexandrië.

(Wordt voortgezet.)